

Påskdagen, Mark 15:33-42, 16:1-8, När våra liv förändrades

Det är Jesus som har gjort det

Jag tror att vi faller lite extra för något av evangelierna och att det säger något om oss. För den mer filosofiskt lagde framstår Johannes evangelium som särskilt insiktsfull, för den som upplever sig som en av samhällets svaga blir Lukas beskrivning av Jesus upprättande av de minst privilegierade en tröst. Jag känner särskilt för Markus evangelium. Det beskrivs ofta som det enklaste, rakaste där händelser och inte ord är det drivande.

Och det ligger säkert något i det senare men jag skulle inte kalla det enkelt. För ingenstans framstår Jesus som så mänskligt sårbar som i Markus beskrivning. Och för alla oss som känner oss svaga är det en sådan otrolig tröst att se hur Jesus vandrar samma väg. Att han delat alla de känslor av tvivel och otillräcklighet vi själva kan göra. I år befinner vi oss enligt kyrkoåret i Markusserien där påskens texter hämtas från detta raka, utmanande och tröstande evangelium.

I denna första del av predikan vill jag börja i fredagens bild av den korsfäste Jesus. Och sluta i officerens proklamation om att Jesus måste varit Guds son. Ett vittnesbörd som följer efter att Jesus har dött. Inte efter att han uppstått eller mirakulöst befriats från korset. Utan där han just givigt upp andan.

Vid den sjätte timmen föll ett mörker över hela jorden och varade till nionde timmen. Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst: "Eloi, Eloi, lema sabachtani?" (Det betyder: Min Gud, min Gud varför har du övergivit mig?) Några som stod intill hörde det och sade: "Han ropar på Elia". En av dem sprang bort och fyllde en svamp med surt vin, satte den på en käpp och gav

honom att dricka och sade: "Låt oss se om Elia kommer och tar ner honom". Med ett högt rop slutade Jesus att andas. Och då brast förhänget i templet i två delar, uppifrån och ända ner. När officeren som stod vänd mot honom såg honom ge upp andan på det sättet sade han: "Den mannen måste ha varit Guds son." Längre bort stod också några kvinnor och såg på, och bland dem var Maria från Magdala och den Maria som var Jacob den yngres och Joses mor och Salome. De hade följt honom och tjänat honom när han var i Galileen. Och där var många andra kvinnor, de som hade gått med honom upp till Jerusalem.

Jesus offer var något fruktansvärt smärtsamt som ingen annan behövt uppleva. Men kanske inte främst på det sätt som vi tänker. Glöm piskrappen Mel Gibson med så utstuderad detaljrikedom visat i sin film om Jesus död. Glöm slagen han fick ta emot av vakterna eller törnekronan de satte på hans huvud. Med undantag av kronan var piskrappen, tortyren och förnedringen vad som drabbade tusentals och åter tusentals skyldiga eller oskyldiga i Romarriket. Efter att ha slagit ner Spartacus slavuppror lät Pompejus korsfästa 6600 slavar vid sidan av vägen som ledde till Rom.

Den fysiska smärtan Jesus fick bära var fruktansvärd men långt ifrån unik. Men när landet sveptes in i mörker framträder Jesus verkliga smärta. Mörkret är en bild som visar hur något stort händer men är också en bild av Guds frånvaro. Den som menar att en solförmörkelse astronomiskt sett inte var möjligt vid påsktiden missar helt poängen. Hängandes på korset var Jesus förråd och övergiven av sina lärjungar, avvisad och dömd av nationens ledare och kränkt av såväl medoffer som förbipasserande. Jesus var ensam i ordets mest fundamentala bemärkelse. Och så drabbar honom den gudsövergivenhet som ramas in av mörkret. I Jes 59:2 står det;

Det är era synder som skiljer er från Gud, era brott som får honom att vända sig bort och inte höra.

Ingen synd kan finnas nära Gud och på korset bar Jesus all världens synd. Han som varit med Gud innan världens funnits, som i lydnad lagt sitt liv inför Herrens fötter blir totalt övergiven. I sin övergivenhet ropar Jesus desperat ”Min Gud, Min Gud varför har du övergivit mig”. Denna ensamhet är unik, ingen människa har behövt känna denna övergivenhet, och för att ingen ska behöva bära den, bar han den. Men inte ens i detta mörker faller tron, det är *Min Gud* han ropar efter. Det är denna övergivenhet när han var som svagast som han bar för vår skull. För att vi skulle kunna vara med Gud blev han övergiven av Gud. Det är det offer som krävs för att Människosonen som Jesus själv sa i Mark 10:45 skulle kunna ge sitt liv i lösen för många.

Vilket mörker du än befinner dig i. Vilka sår din själ än har så finns det en Gud som har känt samma smärta. När vi vänder oss till honom vet han precis hur vi känner oss. Han som var Gud själv blev mer människa än någon av oss. I det mörker som han bar på korset får vi kasta vår synd, smärta och övergivenhet. Precis som ett svart hål i rymden med sin supergravitation drar till sig allt runt omkring, till och med ljuset, drar Jesus död på korset till sig allt det vi vill bli av med. Alla våra synder, svagheter och dras dit och förgörs.

Så dör Jesus. Guds och Marias son. Han som gett Lasarus livet åter, han som tystat sina fiender med mäktiga ord. För dem som vandrat med honom måste detta varit fruktansvärt. Visst hade han pratat med dem om det här men de hade aldrig förstått vad han menade. När Jesus dör ger han upp ett högt rop. Officeren som sett många dö på korsen vet att det är en utdragen process där långa stunder av medvetlöshet leder till ett dödsögonblick av total utmattning. Men när Jesus

dör gör han det med kraft. Det får romaren som en förste att proklamera vad tidigare bara onda andar förstått, att Jesus är Guds son.

De enda som höll sig trogna Jesus och var honom nära in i döden var ett gäng kvinnor. Inte den starke Petrus eller vise Jacob utan några kvinnor där de flesta inte ens nämns vid namn. Ändå tycker jag är det dessa kvinnor som kan säga något in i vårt vardagliga liv. Visst kan vi lära oss av lärjungarna, inse att vi får, ja till och med kommer, misslyckas. Att det finns förlåtelse och upprättelse till och med för den som förnekat sin tro.

Men kvinnorna de visar på något annat. På ett ideal vi ibland glömmer bort i vår aktivitets iver. I det samhälle vi lever i tycks mantrat vara att jag handlar därför finns jag. Handlar i både dess rent konsumtionsmässiga betydelse och i att vi alltid tycks göra något. Frågan vem jag är svaras oftast med vad jag gör. Och när vi tänker på vår tro så finns det ofta dåligt samvete kring sådant jag antingen gör eller inte gör. Men kristen tro är djupast sett inget man gör, det är något man är. Kvinnorna vid korset de gör inget, de har blicken fäst mot Jesus, de försöker vara nära honom.

Vi måste också låta oss att ibland bara vara nära honom. Att passivt få vila i vår tro. Ibland har vi hur mycket energi som helst och då är det klart att det är bra när vi lägger den energin i vårt kristna liv. Men när vi blir trötta då ska vi inte se det som ett misslyckande när vi måste inta en mer passiv roll. Då kan vi släppa all prestationsångest som kan infinna sig när vi ska missionera för andra människor runt omkring oss. Då behöver vi inte känna att vi först måste ha ett liv fullt av heliga handlingar innan vi kan representera Kristus. När någon undrar om du är kristen så kan du frimodigt svara ”ja!” och tänka ”ja jag söker Jesus, jag står precis som kvinnorna och tittar vad min frälsare gör.” Det är Jesus som har gjort det möjligt för oss att ha en tro. Hans offer är tillräckligt på egen hand, det krävs ingen hjälp från oss för att frälsningen ska vara möjlig.

Jesus död var inte en tortyr där smärtan skulle betala för vår synd. Den var inte heller en förlust där Jesus utmattad gav upp andan. Han bar all vår synd och dog ensam och övergiven men han gjorde det med en kraft som förebådade vad som komma skulle. Den seger som demonernas herre trodde sig ha vunnit skulle visa sig svårare att fira än han hade trott.

Det är stort

När sabbaten var över köpte Maria från Magdala och Maria, Jacobs mor, och Salomo välluktande kryddor för att gå och smörja honom. Tidigt på morgonen efter sabbaten kom de till graven när solen gick upp. Och de sade till varandra: "Vem skall rulla undan stenen från graven åt oss?" Men så fick de se att stenen var bortrullad, den var mycket stor. De gick in i graven och såg en ung man i lång vit dräkt sitta där till höger, och de blev förskräckta. Ni söker efter Jesus från Nasaret, han är inte här. Se, här är plats där han blev lagd. Men gå och säg till Petrus och de andra lärjungarna: "Han går för er till Galileen. Där skall ni få se honom, som han har sagt er." Då lämnade de graven och sprang därifrån, darrande och utom sig. Och de sade ingenting till någon för de var rädda.

Två dygn efter att Jesus lagts i sin grav går några kvinnor för att smörja honom. Med tanke på klimatet var det ett tecken på en oerhörd djup efterföljelse att göra en sådan handling nu. Väl framme vid graven finner de inte Jesus utan får möta en ängel. När de får reda på att Jesus uppstått berättar de det inte för någon för de var rädda. Här med vers 8 slutar Markus sitt evangelium. Den avslutning som följer är en sammanfattning av vad de andra evangelierna berättar. Någon tyckte att det fattades något och la ett par hundra år senare till vad han tyckte var en

lämplig avslutning. Nu är det ju inget påhittat utan sådant som vi kan läsa om i de andra evangelierna men det är ändå lite synd på Markus egenart. Om man läser evangeliet i sin helhet är det inte så konstigt att det slutar med orden om att kvinnorna var rädda. Också Petrus, Jacob och Johannes hade en liknande erfarenhet på härligheten berg. Där kan man läsa att Petrus frågar om han inte ska bygga tre hyddor till Jesus, Mose och Elia, för ”Han visste inte vad han skulle säga, de var alldeles skräckslagna”. (Mark 9:6)

När Gud visar sig är det något så oerhört att det också är skrämmande. Att Jesus verkligen var Gud själv och uppstod från de döda är något oerhört. Kvinnorna vid graven eller Markus som skrev det hade inte lärt sig om vad som skulle hända på söndagskolan med mysiga figurer eller i påskfirandets härliga familjekvällar. Deras upplevelse är genuin, den är inte inbäddad i kulturella och religiösa ramar. De vet inte hur de borde bete sig.

Det är nog så att vi har hört påskbudskapet så många gånger att vi har svårt att höra vad det verkligen säger. Tänk om man kunde få höra dess budskap för första gången igen. Budskapet om att Jesus var Gud själv, Messias, och att han inte bara dog för våra synder utan också uppstod. Antingen tror man att det budskapet är lögn eller så reagerar man som kvinnorna och blir förskräckt. Lycklig över vad det innebär för mitt liv men förskräckt över att vara så nära Gud.

Det måste svindlat för kvinnorna när de nu verkligen förstod vem Jesus hade varit. Visst hade Maria i sin ungdom haft besök av en ängel men nog måste hon ibland tvivlat på om det verkligen hade hänt eller om hon bara drömt. Visst hade de sett att Jesus verkade med en profets auktoritet och att han gjorde under som Elia. Men nu förstod de att han verkligen var Messias. Nog måste väl Maria funderat på det faktum att hon fostrat Messias, kanske gett honom pisk när han

gjort rackartyg. De blev förskräckta för de insåg att de var så nära Gud själv. Och det samma gäller ju faktiskt oss. Det vi firar i och med påsken är något som gjorde det möjligt för oss att komma vekligt nära Gud igen. Jesus överbryggde den avgrund som synden skapat. Vi kan komma nära Gud på ett sätt som skulle få människorna i gamla testamentet att dra efter andan. Det är ju därför förhänget som avskiljde det allra heligaste i templet brast när Jesus dog. Dit in där bara överste prästen fick gå en gång per år, och då på grund av dess helighet med risk för sitt liv, är nu öppet för var och en av oss. Det ger en känsla av storhet och respekt. En känsla av gudsfruktan. Men Jesus står också vid vår sida på bron för att ta vår hand och gå med på resan till Gud. Jesus är som Guds hand som varsamt lyfter människan upp till sin famn igen.

Det som hände en påsk för länge sedan i en av romarrikets avkrokar har betydelse för våra liv idag. Tron på att Jesus är Guds son, att ta emot honom i våra liv, innebär att den lösensumma han betalade på Golgata betalas ut för vårt liv. Det är ett faktum som har betydelse för hela vårt liv. Men framförallt för evigheten. Den kristna tron har praktiskt betydelse för våra livs alla delar men korsfästelsen och uppståndelsen innebär framförallt något för den evighet som får våra liv nu att framstå som en kort gnista i en oändlig rymd av tid. Du kommer att leva för evigt tillsammans med andra människor, med änglar men framförallt tillsammans med Jesus Kristus och det är det påsken handlar om. Att våra liv denna dag för två tusen år sedan förändrades våra liv.

Det är inte konstigt att vi säger *Glad Påsk!*